

ΤΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΣΙΠΡΑ: ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΠΟΥΤΙΝ

Το προσφυγικό είναι το μόνο ζήτημα στο οποίο όλο το πολιτικό σύστημα αποδεικνύεται τόσο υποκριτικό και τόσο θρασύ όσο είναι ο αρχηγός του Τσίπρας.

Γιατί την ίδια ώρα που αυτό το σύστημα σύσσωμο κατηγορεί την Ευρώπη για τα κλειστά άκαρδα σύνορα της, σύσσωμο έχει κλείσει από την πρώτη στιγμή τα μόνα ασφαλή για τους πρόσφυγες σύνορα της χώρας μας στον Έβρο. Αυτό, την ώρα που ο Τσίπρας ανοίγει τα θαλάσσια σύνορα και αφήνει τους πρόσφυγες να πνίγονται κατά εκατοντάδες λέγοντας ότι απλά τους διέσωζε καθώς έπλεθαν στο Αιγαίο για να σωθούν από τους βομβαρδισμούς στη Συρία.

Τι απάτη! Μέχρι την άνοδο της κυβέρνησης Τσίπρα οι 5 εκατομμύρια σύριοι πρόσφυγες κατέφευαν για να σωθούν στις τρεις γειτονικές τους χώρες, στην Τουρκία, στην Ιορδανία και στο Λίβανο. Σε αυτές είχαν όλα τα προβλήματα διαβίωσης μιας προσφυγιάς σε χώρες πολύ πιο φτωχές από τις ευρωπαϊκές και με ελάχιστη διεθνή και ευρωπαϊκή οικονομική στήριξη, αλλά όχι πρόβλημα από τις βόμβες. Γι αυτό σε όλο αυτό το διάστημα ήταν σχεδόν μηδενικές οι ροές προσφύγων από την Τουρκία προς Ελλάδα. Οι πρόσφυγες άρχισαν να κινούνται προς το Αιγαίο, απότομα και μαζικά αμέσως μόλις ήρθε η κυβέρνηση Τσίπρα στην εξουσία, επειδή αυτή ανοίξε ξαφνικά διάπλατα το Αιγαίο στους δουλεμπόρους, και κυρίως, επειδή παραβιάζοντας τη Σένγκεν, έδινε χωρίς κανέναν έλεγχο χαρτιά αδιάκριτα σε πρόσφυγες και μετανάστες να πάνε στην Ευρώπη αρκεί να έμπαιναν στην Ελλάδα από τη θάλασσα με κίνδυνο της ζωής τους.

Μπαίνει λοιπόν το ερώτημα: Γιατί η κυβέρνηση Τσίπρα, και μαζί της όλη η πολιτική ηγεσία της χώρας, δεν ήθελε ποτέ το άνοιγμα στον Έβρο και διαχωρισμό εκεί προσφύγων και μεταναστών; Ή αλλιώς γιατί το διακομματικό σύστημα επέτρεψε το δρόμο προς την Ευρώπη των προσφύγων μόνο αν το λούσαν το ταξίδι από τη θάλασσα προκαλώντας έτσι τον πνιγμό μέσα σε 12 μήνες περίπου 600 ανθρώπων με το ένα τρίτο να είναι παιδιά και πλουτίζοντας τους δουλεμπόρους;

Μα αν το ελληνικό πολιτικό καθεστώς άνοιγε επίσημα τα χερσαία σύνορα θα έπρεπε να έχει θέσει προηγούμενα στην ΕΕ ανοιχτά ζήτσημα συριακού προσφυγικού και θα πάλευε πολιτικά μαζί με άλλες χώρες να υπάρχει μια ευρωπαϊκή απόφαση υποδοχής προσφύγων, και μάλιστα αληθινά συναινετική, πράγμα που ήταν δυνατό για ένα σημαντικό αριθμό προσφύγων. Αλλιώς, θα είχε κατηγορηθεί αμέσως για υπονόμευση της ευρωπαϊκής ενότητας και θα διωχνόταν αυτόματα από τη Σένγκεν. Γιατί η ΕΕ δεν είναι ακόμα ένα κράτος, έστω συνομοσπονδιακό, που να μπορεί να λύνει με κεντρική απόφαση και γρήγορα ζητήματα που λύνουν κράτη, δηλαδή βαθιά ζητήματα κρατικής κυριαρχίας όπως είναι η απότομη κοινωνική και οικονομική ενσωμάτωση πολυάριθμων ξένων πληθυσμών. Μόνο τα ξεχωριστά κράτη της ΕΕ, και αυτά μόνο εθελοντικά, μπορούν το καθένα να αποφασίζει για τον αριθμό των προσφύγων που μπορεί να φιλοξενήσει ανάλογα με την οικονομική και

πολιτική κατάσταση του, με το ύψος της ανεργίας του, με τη δύναμη της δημοκρατίας μέσα του, με την πολιτική επιρροή των φασιστών στον πληθυσμό της, με το πόσο είναι ενημερωμένος αυτός ο πληθυσμός για τους σφαγείς που δημιουργήσαν τους πρόσφυγες οπότε και για το πόσο σημαντικό είναι αυτοί να φιλοξενηθούν. Αν η είσοδος των προσφύγων δεν υποστηρίζεται πολιτικά στο εσωτερικό της κάθε χώρας της ΕΕ, αλλά επιβάλλεται από τα έξω, τότε η εθελοντική ενότητα των ευρωπαϊκών κρατών ανατινάζεται, ο ρασισμός και ο αντιευρωπαϊσμός δυναμώνουν σε κάθε χώρα, οπότε και οι πρόσφυγες που φιλοξενούνται χάνουν από αυτή τη χειροτέρευση. Αυτό έγινε στην προκειμένη περίπτωση όταν κάτω από το ξαφνικό πελώριο προσφυγικό ρεύμα πάρηκε το Σεπτέμβριο, χωρίς αληθινή συναινέση η απόφαση της ΕΕ για υποχρεωτική κατανομή των προσφύγων που ποδοπατήθηκε διασπώντας την ΕΕ.

Το διακομματικό καθεστώς Τσίπρα ανοίγει τα σύνορα της χώρας δίχως προηγούμενη συναινετική ευρωπαϊκή απόφαση ακριβώς για να προκαλέσει αυτή τη διάσπαση, καθώς και την άνοδο των φασιστών σε κάθε χώρα υποδοχής. Και ήθελε να τα προκαλέσει αυτά γιατί όλες οι πολιτικές ηγεσίες είναι στοιχημένες, λίγο ή πολύ, πίσω από τη ρώσικη επιθετική υπερδύναμη. Αυτή θέλει όσο τίποτα τη διάσπαση της Ενωμένης Ευρώπης και το δυνάμωμα των φασιστών σε αυτήν επειδή είναι όλοι φανατικά φίλοι της Ρωσίας. Μια απόδειξη του φιλο-πουτινισμού όλων των ελληνικών κοινοβουλευτικών ηγεσιών είναι ότι επί 4 περίπου χρόνια κανένα δεν κατήγγειλε σαν κύριο υπεύθυνο των σφαγών της Συρίας, τον Ασαντ – στην ουσία ενισχυτή των κανιβαλών της Αλ Κάιντα και του ΙΣΙΣ- και τον προστάτη του Πούτιν.

Όμως για να πετύχει τη διάσπαση η κυβέρνηση Τσίπρα έπρεπε να ανοίξει τα σύνορα καλυπτόμενη. Αυτό μπορούσε να το πετύχει μόνο από τη θάλασσα, όπου μπορούσε να εμφανίσει το άνοιγμα σαν διάσωση απελπισμένων. Μάλιστα η διάσωση θα μπορούσε να φαίνεται πιο πειστική αν υπήρχαν θάνατοι. Οι πνιγμοί περισσότερων από 600 μεταναστών και η βαθιά συγκίνηση που προκαλούσε στους λαούς της ΕΕ, έγινε το πολιτικό άλλοθι της κυβέρνησης Τσίπρα για να διασπάσει και να συντηρητικοποιήσει την ΕΕ ή αλλιώς ήταν το πληρωμένο με αίμα πολιτικό εισιτήριο των προσφύγων για το πέρασμα τους από την κατακρεουργημένη Συρία στην όλο και πιο διασπασμένη και ξενοφοβική Ευρώπη. Η κυβέρνηση Τσίπρα έγινε ο μινύταυρος των προσφύγων και ο μεγαλύτερος δουλέμπορος της Μεσογείου, αρχικά μόνο πολιτικός δουλέμπορος και τώρα και οικονομικός. Γιατί αφότου η μισοπαράλυτη Ευρώπη έκλεισε την πόρτα της, αυτή η κυβέρνηση ζητάει λεφτά από την Ευρώπη όχι μόνο για τη συντήρηση των παγιδευμένων προσφύγων, συντήρηση που ήδη αναθέτει με το αζημίωτο στους πολιτικούς φίλους της, αλλά έμμεσα, πλην σφάως ζητάει λεφτά και για την πολιτική της επιβίωση. Στην ουσία ζητάει λεφτά για να κερδίσει χρόνο ώστε να πραγματοποιήσει το φασιστικό σχέδιό της να αρπάξει για τα καλά την εξουσία ελέγχοντας τον τύπο και τους δικαστές.

Το μεγάλο πρόβλημα με το εγκληματικό καθεστώς Τσίπρα είναι ότι έχει στο πλευρό του τα πιο ισχυρά τμήματα των αστικών τάξεων της ΕΕ και των ΗΠΑ, που συμπεριφέρονται με περισσότερη θέρμη απέναντι στον Πούτιν και τους φίλους του από όση οι Τσάμπερλαιν και Νταλαντί απέναντι στον Χίτλερ. Ειδικά χωρίς τη φανατική κάλυψη στον Τσίπρα της πρώην σταζιτίσας Μέρκελ η διάσπαση της ΕΕ στο προσφυγικό θα ήταν αδύνατη. Αυτή πάτησε στην εκφρασμένη δίψα του γερμανικού βιομηχανικού κεφάλαιου για μαζική νέα φτηνή εργατική δύναμη και την

έντυσε με το ένδυμα της διεθνοιστικής και ανθρωπιστικής συνέπειας, για να επιβάλει στην υπόλοιπη ΕΕ το πολιτικό δουλεμπόριο του καθεστώτος Τσίπρα. Τώρα η ΕΕ με το ντουέτο Μέρκελ-Τσίπρα αναθέτει στην Τουρκία να λύσει το προσφυγικό με οικονομικο-πολιτικά ανταλλάγματα. Όμως δεν είναι η Τουρκία αλλά η Ρωσία και το Ιράν, που ελέγχουν συντριπτικά τις πηγές της παραγωγής προσφύγων στη Μέση Ανατολή, αλλά και τις ροές τους προς την Ευρώπη, οπότε και το προσφυγικό θα οξύνεται για την ΕΕ και η Τουρκία θα οδηγηθεί σε σύγκρουση με την ΕΕ, όπως θέλει η Ρωσία.

Προβλέποντας με ακρίβεια (www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/552) τη διάσπαση της Ευρώπης που ερχόταν με το προσφυγικό, η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή πρόβαλε τη θέση ότι αυτό που όφειλε κύρια να κάνει αυτή, πέρα από το να υποδεχτεί σύρους πρόσφυγες, ήταν από τη μια να τους ενισχύσει ισχυρά στις πρώτες χώρες υποδοχής, και από την άλλη, να δώσει πολιτική στήριξη και αντιερωτορικά όπλα

στη συριακή δημοκρατική αντίσταση για να τελειώσει τη δολοφονική κατοχική κυβέρνηση Ασαντ-Πούτιν. Για να γίνει αυτό πρέπει από τη Συρία να ξεκουμπιστούν και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές επεμβαστές που στο όνομα της αντιΣΙΣ πάλης κάνουν πλάτες στους νεοχιπλερικούς να καταπιούν ολόκληρη τη μαρτυρική Συρία.

